

efter min Mening gøres i Fællesraadet eller Valutaraadet, hvad man vil kalde det, det maatte gøres administrativt ved de Restriktioner, der blev foretaget i Henhold til gældende Lov. Derefter blev der en Mellemvare, som man maatte skønne over og bevilge Valuta til, efter som man havde fremmed Valuta for Haanden, og som man maatte nægte Valuta til, naar man skønnede, at der ikke var mere Valuta for Haanden, end der var nødvendig til Indkøbet af de Varer, som frit kunde indgaa i Landet. Det er mig ufatteligt, at Regeringen ikke har villet gaa ind paa denne Tanke, men fortsat vover det Eksperiment at lade alt gaa sin skæve Gang.

Landbrugsministeren talte om det Tab, Samfundet havde lidt ved, at man ikke havde kunnet udføre Byg. Jeg vil her forklare, for at intet skal misforstaas, hvorledes Situationen har været: Den overordentlige Kommission har ikke stillet sig afvisende overfor Kravet om Udførsel af Byg; men naar Byg ikke er blevet udført fra Landet, skyldes det den Omstændighed, at det 7 Mands Udvalg, som er nedsat i Henhold til Kornloven, har nægtet sin anbefaling deraf (Afbrydelse af *Landbrugsministeren*). Jo, det har. Jeg kan naturligvis ikke vide, om der kan være sideordnede Grunde for Udvalget dertil, men dette Udvalg har i hvert Fald ikke villet anbefale, at der gaves Tilladelse til at udføre Byg. Det staar fast, det er aldeles uomtvisteligt, at saaledes er det. Hvilken Indvirkning det har haft, staar mig ikke klart, jeg har ikke noget Tal ved Haanden til Belysning af hele dette Spørgsmaal. Dette 7 Mands Udvalg bestaar af 3 Husmandsrepræsentanter og 3 Repræsentanter for det store Landbrug samt en Direktør for et stort Andelsselskab, og naar dette Udvalg ikke har kunnet anbefale Udførselen af Byg her fra Landet, gad jeg egentlig vide, hvilken Regering der vilde paatage sig Ansvar for at udføre Byg. Naar Husmændene har været bange for at gaa med til at anbefale Udførsel af Byg, skyldes det selvfølgelig Frygten for de forhøjede Kornpriser, der kunde følge af en Udførsel. Det er bekendt nok, at Bygpriserne i Aar har været usædvanlig høje, og det er da ganske naturligt, at Husmændene, som er korkøbende Landmænd, ikke har turdet gaa med til en Foranstaltning, som eventuelt kunde føre til endnu højere Kornpriser. Det Tal, som Landbrugsministeren nævnte, 70 Mill. Kr., er jeg ikke i Stand til at kontrollere, det forekommer mig at være meget fantastisk. Det er mu-

ligt, der kan gives en Forklaring i saa Henseende, men jeg er i alt Fald ikke i Stand til at gaa nærmere ind derpaa, jeg maa foreløbig stille mig tvivlende overfor dette høje Tal, Landbrugsministeren her kom til som Tabet for det danske Samfund. Det er muligt, at man har kunnet opnaa Priser paa Byg, som er noget højere end det, man har betalt for Majs, men i hvor vid Udstrækning det i det hele taget har været muligt at udføre Byg til særlig fordelagtige Priser, er mig ikke klart. Jeg tvivler meget paa, at Landbrugsministeren har rigtig Rede paa dette Forhold. Jeg skal slutte med at beklage, at Indenrigsministeren i Virkeligheden ikke har kunnet møde med nogen Udtalelse, som kunde virke beroligende overfor den Angst, der ganske naturligt er i vide Kredse af vort Folk vedrørende Brændselsspørgsmaalet, navnlig for Husholdningernes Vedkommende.

Drachmann: Jeg har med Interesse hørt Hr. Hauges Udredning af vort Brændselsproblem, og jeg kan i Hovedsagen slutte mig til det alvorlige Syn, han anlagde heroverfor, men det maa unægtelig overraske, at det er fra et Medlem af den overordentlige Kommission, disse Betragtninger fremkommer, ligesom det maa overraske at høre om den Henstilling, der fra Kommissionen er gjort til Regeringen vedrørende Tilførsel af Brændsel; thi den Politik, der er Hovedaarsagen til vor vanskelige Stilling paa Brændselssområdet, er jo netop den engelske Kulprispolitik, der i enhver Henseende svarer til de Principper, som den danske overordentlige Kommission har ladet sig lede af og er baseret paa. Det, vi lider under nu, er jo ikke blot det begrænsede Kvantum, vi faar, men det er i første Række, Prisen, vi betaler derfor, og den er opstaaet ved, at den engelske Regering har grebet ind og bragt den engelske Kulhandel under sin Kontrol, saaledes at den engelske Regering der træder i den overordentlige Kommissions Fodspor, idet den lader Eksporpen betale for Reguleringen af Hjemmemarkedet, et Forhold, som jo ikke er ukendt i Danmark gennem vor Smørordning, og som gennem Hr. Boas Fremdragen af den kendte „Ama“-Sag yderligere er belyst her i Dag. Den Forskel, der er mellem den engelske Hjemmepris og den Pris, Eksportørerne betaler, er nu meget betydelig, idet den engelske Forbruger har sine Kul til 40 Shilling pr. ton, medens den udenlandske Eksportør, der køber af samme Mine, betaler 100—125 Shilling